

Fjärde påsksöndagen 2022

Denna fjärde påsksöndag brukar kallas den Gode Herdens söndag. Vi får glädja oss över att den uppståndne Herren lever och verkar i sin kyrka och leder henne som en god och kärleksfull Herde. Vi måste lita på att denne gode Herde aldrig överger sin hjord. Hur svårt det än är och hur förvirrad hjorden än är, så förblir Jesus Kristus den som leder sin hjord genom alla svårigheter och problem. Det är inte vi ombytliga människor som leder kyrkan genom tiderna, utan Jesus själv som vår herde. Samtidigt är vi som Jesus säger medansvariga för kyrkan genom att leva i trons, hoppets och kärlekens lydnad till vår Herre och Herde. ”Mina får lyssnar till min röst, och de följer mig” (Joh 10:27). Mer och mer får vi lära oss att spetsa öronen, trons inre öron, för att lyssna till Jesus som talar till oss genom sitt ord och genom vårt eget liv och allt som möter oss. Tron är inte bara något som gäller evangeliets eviga sanning och kyrkans dogmer. Tron är det organ vi får använda oss av för att tolka verkligheten där vi lever och förstå tidens tecken. Lever vi verkligen i trons lydnad till Kristus och hans kyrka, då kan vi också förstå hur vi skall förhålla oss till den dagliga verklighet där vi lever.

Vi är alltid får i Jesu hjord. Vi följer honom följsamt. Vi vill gå i hans fotspår. Vi får levandegöra evangeliet mitt i vårt vanliga liv. Den helige Ande hjälper oss att se hur vi skall förhålla oss i nya och oväntade situationer. I dagens läsning ur Apostlagärningarna ser vi hur Paulus och Barnabas i Antiokia inser att de måste förkunna evangeliet för hedningarna, alltså för dem som inte var judar. Det hade lyssnat noga till Guds ord som de nu omsatte i praktiken: ”Jag har gjort dig till ett ljus för hedningarna, för att du skall bli till frälsning intill jordens yttersta gräns” (Apg 13:47). I Antiokia tog hedningarna med glädje emot det kristna budskapet: ”Alla som var bestämda till evigt liv kom till tro, och ordet om Herren fördes ut i hela den trakten” (Apg 13:48-49). Det var just i Antiokia som man började kalla Jesu lärjungar för kristna.

Men hur skall vi göra i Trelleborg eller var vi nu bor för att dela med oss av det glada budskapet? Först tänker vi nog: vem är intresserad av det? Men det är snarare en frestelse som visar att vi själva inte har öppnat oss tillräckligt för Jesus och hans budskap om det eviga livet. Folk är faktiskt mer öppna för det än vi ofta tror. Om inte vi förkunnar det, ja, då är det många som i stället börjar tro på reinkarnation eller själavandring enligt österländska tros läror. Om inte vi kristna vågar eller vill dela med oss av vår tro på ett trovärdigt sätt, då söker man på annat håll. Det är därför vi behöver Andens gåvor, så att vi blir rustade för att förmedla vår tro på Jesus och allt vad det innebär. Genom konfirmationens sakrament får vi det mod och den frimodighet som vi, som ofta är feiga stackare, behöver. Jesus vill ha modiga får som inte bara bräker utan står upp och ger sitt liv i hans tjänst.

Den helige Ande kan förvandla vår svaghet till styrka, vår feighet till mod, vår likgiltighet till hängivenhet. Ljumma, medelmåttiga kristna har ingen glädje av, allra minst de själva, Om vi verkligen vågar stå upp för vår tro, får vi ofta möta motstånd och ibland förföljelse. Det har visat sig att kristna elever blir förlöjligade eller trakasserade i skolan, ibland av andra elever eller till och med av lärare. Men vad spelar det för roll vad människor tycker och tänker. Det viktiga är vad Gud tycker och tänker om oss. Det finns faktiskt en speciell slags glädje som vi kan få erfara när vi får lida för vår tros. ”Lärjungarna uppfylldes alltmer av glädje och helig Ande” (Apg 13:52), heter det om Paulus och Barnabas när de blev förföljda och fördrivna från Antiokia. Det kan vara något likadant, när vi vågar stå upp och försvarar dem som blir mobbade eller illa behandlade och folk vänder sig mot oss. Det är den sanna glädje som ingen kan ta ifrån oss, när vi är beredda att lida för det som är sant och gott i Jesu efterföljelse.

I dagens andra läsning ur Johannes Uppenbarelse talas det just om dem som lidit förföljelse för Jesu skull. ”Det är de som kommer ur det stora lidandet. De har tvättat sina kläder rena och gjort dem vita i Lammets blod” (Upp 7:14). I Sverige behöver vi inte riskera vårt liv eller vår egendom för vår tro. På sin höjd kan vi bli förlöjligade eller utstötta från gemenskapen. Men i grund och botten blir vi mer respekterade om vi vågar stå för vår tro även när det inte är så populärt. Den helige Andes gåvor hjälper oss att ta ställning för Jesus och hans budskap, även om vi är lite feiga av oss eller inte riktigt vet vad vi skall säga eller göra.

Idag gläder vi oss att vi har en trogen och trofaste Herde, den uppståndne Herren Jesus Kristus, som leder oss genom detta livet och in i det eviga livet. ”Du som leder oss till himmelsk glädje och gemenskap”, så bad vi i mässans början. Han har också utsett mänskliga herdar som sina ställföreträdare, präster och biskopar. Därför får vi idag be för dem och be att Herren väcker nya kallelser till prästämbetet. Behovet av andliga vägledare och herdar är stort i vår miljö, där människor utsätts för påverkan från så många andra ideologier och läror. Inte minst många unga hamnar i svåra situationer och kan känna sig vilsna och villrådiga. Vi ber därför att skördens Herre skall sända arbetare till sin skörd, att den gode Herden skall uppväcka goda herdar bland oss. Samtidigt har alla döpta en kallelse att sprida det glada budskapet i ord och gärning. Genom konfirmationen blir man en mogen och myndig kristen, som får bära ansvar för att tron förblir levande både i det egna hjärtat och i den miljö där man lever. Den som är ensam katolik och kristen i sin skolklass, bland sina kompisar eller på jobbet har fått en underbar uppgift – inte alltid så lätt, men ändå underbar – att representera Jesus och hans kyrka genom sin person, genom det han eller hon är, säger och gör. Det är underbart för mig som biskop när jag ser hur många som faktiskt tar på sig denna underbara uppgift av hela sitt hjärta.